

Arrest

nr. 251 735 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANHECKE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2020 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Tegen die beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad gekend onder rolnummer X.

Op 28 september 2020 wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 10 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 30 september 2020 verklaart de centrumarts verzoeker fit-to-fly. Hij verklaart dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt van artikel 3 EVRM. Op 20 oktober 2020 wordt verzoeker geïnterviewd door de Consul van Kameroen die de Kameroense nationaliteit van verzoeker bevestigt. Op 11 november 2020 bereikt verzoeker zijn strafende.

“INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: K. (...)

Voornaam: E. R. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Douala

Nationaliteit: Kameroen

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1993 in België te verblijven (zie hoorecht ingevuld op 18.09.2020).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06/07/2007, 14/04/2008, 26.03.2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

T. E. (...) (moeder van betrokkene) kwam een eerste maal naar België op 15.09.1992 en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 15.11.1992. Zij kwam met een visum kort verblijf naar België nadat de nieuwe vriend van haar moeder (grootmoeder van betrokkene) een verbintenis tot ten lastenneming had ondertekend. Bij haar binnenkomst was zij vergezeld van 2 kinderen waaronder betrokkene. De moeder van betrokkene verliet België en liet haar 2 kinderen achter bij haar moeder en stiefvader , dewelke ook het hoederecht bekwamen over de kinderen. Vervolgens kwam zij terug naar België in 1994, 1996 en 1997, telkens op basis van een visum kort verblijf. In juli 2002 diende zij een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf en dat samen met 3 kinderen. Als ten laste nemer werd haar vader “T. S. (...)” opgegeven maar deze bleek onvoldoende solvabel waardoor het visum op 30.08.2002 werd geweigerd.

Betrokkene beweert sinds 1993 in België te verblijven (zie hoorecht ingevuld op 18.09.2020). Betrokkene werd op 22/11/1993 in het bezit gesteld van een Ik voor een kind en vervolgens op 26/06/1996 een IK voor vreemdelingen. Op 09/06/2005 werd betrokkene ambtelijk geschrapt. Na een verblijf in de gevangenis (aanhoudingsmandaat) ,niettegenstaande hij werd weerhouden op 29/06/2007 met het oog op een verwijdering werd hem nieuwe termijn toegekend van 06/07/2007 tot 05/08/2007 om zijn verblijfssituatie in orde te stellen. Echter kon hij onvoldoende bewijsstukken voorleggen dat hij

minder dan een jaar afwezig was en werd de herinschrijving op 17/09/2007 geweigerd . Op 27/12/2007 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis ingevolge een correctionele veroordeling van 2 jaar met uitstel 3 jaar voor inbreuk wetgeving inzake drugs. Hij gaat hiertegen in verzet ,verzet welke ontvankelijk werd verklaard op 21/01/2008. Betrokkene werd diezelfde dag vrijgesteld met BGV. Betrokkene diende tegen dit BGV een beroep in bij de RVV op 26/02/2008. Beroep verworpen door de RVV op 26/05/2008. Op 13/04/2008 wordt hij opgesloten voor de veroordeling op 21/01/2008 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar. De dag nadien op 14/04/2008 werd hij voorlopig invrijheid gesteld en kreeg hij betekening van een BGV. Op 06/07/2009 doet betrokkene een aanvraag machtiging tot verblijf (9 bis) . Dit werd hem geweigerd op 10/09/2009 en hem ter kennis gebracht op 29/10/2009. Op 09/02/2010 word hij opnieuw opgesloten in de gevangenis voor drugsfeiten Hij werd opnieuw veroordeeld op 31/05/2010 door de Correctionele rechtbank van Gent tot 37 maand. Op 26/03/2015 kwam betrokkene op strafeinde en kreeg hij betekening van een BGV op 26/03/2015. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV op 04/05/2015. Beroep geweigerd op 14 december 2015. Op 03/10/2016 wordt betrokkene opnieuw opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met geweld en bedreiging Feiten waarvoor hij door het Hof van beroep te Gent werd veroordeeld tot 30 maand gevangenisstraf en diezelfde dag voor drugsfeiten tot 20 maand gevangenisstraf . Op 11/11/2020 bereikt betrokkene strafeinde.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 18.09.2020, in België te verblijven sinds 1993, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en ooit te zijn opgenomen in het ziekenhuis in 2015 of 2016 omdat zijn linkerhand geen gevoel meer had; verder wist hij hier nog aan toe te voegen dat shij een duurzame relatie heeft met P. I. (...) (Belgische), familie in België te hebben waaronder zijn zus, grootouders en oom. Hij wist ook nog te vertellen dat hij een dochter heeft die haar moeder zou verblijven maar waarvan hij de identiteit niet kan geven zonder haar toestemming. Betrokkene wist eveneens te vermelden niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er niets over weet. Zijn familie en vriendin verblijven in België. Ook zijn moeder geboren te Wilrijk en overleden in september 2011 te Brussel verbleef in België. Hij zou geen enkele band hebben met zijn geboorteland en er met niemand contact hebben. Hij wil er alles aan doen om voor zijn dochter te zorgen. Echter kunnen we afleiden uit het administratie dossier dat er nog minstens 3 kinderen ((Stief)broers en /of (stief) zussen van betrokkene) in Kameroen zijn . In juli 2002 trachtte zijn moeder immers samen met 3 kinderen naar België te komen. (visum werd echter geweigerd)

Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner "P. I. (...)" in België heeft. Deze heeft op geregelde tijdstippen virtueel contact met de betrokkene. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Ook blijkt uit het administratief dossier van de betrokkene dat zijn zus "S. W. D. E. (...)" regelmatig op bezoek kwam en dit tot december 2019.

Zoals blijkt uit bovenstaande, trekt u klaarblijkelijk geen enkele les uit uw zwaar beladen strafrechtelijk verleden. U werd tot 4 maal veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene samen met zijn moeder en zus op 15.09.1992 naar België kwam met een toeristenvisum. Ze dienen op 13.10.1992 een aankomstverklaring alsook een aanvraag art 9.3de in. De moeder vertrok in oktober 1992 terug naar Kameroen doch heeft de twee kinderen achtergelaten bij haar Belgische moeder W. A. (...). Haar toenmalige man D. L. V. (...) tekende een onderhoudsverbintenis voor de kleinkinderen. De kinderen kregen op 11.10.1993 op basis van humanitaire redenen een identiteitsbewijs voor kinderen jonger dan 12 jaar.

In december 1993 komt de grootvader de kinderen weghalen bij W. A. (...) op basis van vonnis van Kameroense burgerlijke rechtbank van 15.03.1990. Op vraag van de kinderen werden ze op 18.12.1995 terug gebracht bij de grootmoeder.

Moeder komt terug naar België wegens rechtszaak, verzoek tot overdracht ouderlijk gezag, gesponnen door grootmoeder aan haar dochter om de kinderen. Verzoek werd op 24.06.1997 verworpen. Betrokkene werd op 09.06.2005 te Gent van ambtswege afgevoerd. Op 06.08.2007 vroeg betrokkene een herinschrijving aan bij de gemeente. Zijn aan vraag tot herinschrijving werd geweigerd. Betrokkene werd op 11.09.2007 in Nederland aangehouden uit hoofde van illegaal verblijf en overgenomen door België op 11.10.2007. Op 27.12.2007 werd betrokkene opgesloten uit hoofde van ten uitvoer brengen van zijn straf van het vonnis van 01.10.2007 door de Correctionele rechtbank te Gent. Hij werd op 21.01.2008 vrijgesteld met bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 20.02.2008 een annulatieberoep in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 21.01.2008. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen verwierp op 26.05.2008 het beroep tot nietigverklaring.

Op 06.07.2009 had hij een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art 9 ingediend, welke werd verworpen op 10.09.2009 en hem betekend op 06 juli 2010.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 31/05/2010 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 21/01/2008 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 22/09/2010 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 25.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 25.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het herhalende karakter van de feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 3 van het E.V.R.M., Artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het familie- en gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis en art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. 'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, R.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling.

Ten eerste blijkt verweerster geen rekening te willen houden met het feit dat verzoeker NIEMAND kent in Kameroen en de taal niet spreekt! De enige familie die verzoeker heeft en hem dierbaar is, zijn zijn grootouders, en zus, die in België leven. Zijn Belgische grootmoeder, mevrouw A. W. (...) en haar partner V. D. L. (...), hebben hem en zijn zus opgevoed en vervulden als het ware de moeder en vader rol. De zus van verzoeker wilt haar broer huisvesting bieden, tot hij opnieuw zelfstandig kan gaan wonen, zodat art. 8 EVRM ten volle gewaarborgd dient te worden. De onmenselijke behandeling ligt in hetgeen met de bestreden beslissingen beoogd wordt, zijnde iemand wegnemen van alles dat en iedereen die hij ooit gekend heeft, om hem te verwijderen naar een land waar hij niemand kent, noch de taal van het land, noch de cultuur. Daarbovenop wordt verzoeker met een inreisverbod voor 10 jaar bedreigd, wat gezien de feitelikheden van huidig dossier bijzonder wreed mag genoemd worden. Menig aanhangers van een streng migratiebeleid trokken reeds grote ogen, bij het aanhoren van huidige casus, en noemden dit, begrijpelijk, waanzin! Rekening houdende met het voorgaande dient de beslissing om het grondgebied te verlaten, alsmede de beslissing aangaande het inreisverbod voor 10 jaar dan ook vernietigd te worden ! 'Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd' (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

Daarenboven stelt artikel 23, §1 en §2 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 15 DECEMBER 1980:

"Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat hij niemand kent in Kameroen en de taal niet spreekt. Zijn enige familie die hem dierbaar is, zijn grootouders en zus, leven in België. Zijn Belgische grootmoeder en haar partner zouden hem en zijn zus hebben opgevoed en de moeder en vaderrol opnemen. Zijn zus zou hem willen huisvesten totdat hij opnieuw zelfstandig kan wonen. De duur van het inreisverbod is volgens hem, gelet op de feitelikheden, bijzonder wreed.

Het middel is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen artikel 3 EVRM en de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, omdat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet hoe de verwerende partij die bepalingen zou hebben geschonden. Het betoog van verzoeker beperkt zich tot artikel 8 EVRM. Met betrekking tot zijn banden met zijn grootouders en zijn zus, gaat hij eraan voorbij dat hieromtrent uitvoerig gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing:

“De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorrecht” ingevuld op 18.09.2020, in België te verblijven sinds 1993, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en ooit te zijn opgenomen in het ziekenhuis in 2015 of 2016 omdat zijn linkerhand geen gevoel meer had; verder wist hij hier nog aan toe te voegen dat hij een duurzame relatie heeft met P. I. (...) (Belgische), familie in België te hebben waaronder zijn zus, grootouders en oom. Hij wist ook nog te vertellen dat hij een dochter heeft die bij

haar moeder zou verblijven maar waarvan hij de identiteit niet kan geven zonder haar toestemming. Betrokkene wist eveneens te vermelden niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er niets over weet. Zijn familie en vriendin verblijven in België. Ook zijn moeder geboren te Wilrijk en overleden in september 2011 te Brussel verbleef in België. Hij zou geen enkele band hebben met zijn geboorteland en er met niemand contact hebben. Hij wil er alles aan doen om voor zijn dochter te zorgen. Echter kunnen we afleiden uit het administratie dossier dat er nog minstens 3 kinderen ((Stief)broers en /of (stief) zussen van betrokkene) in Kameroen zijn. In juli 2002 trachtte zijn moeder immers samen met 3 kinderen naar België te komen. (visum werd echter geweigerd) Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner "P. I. (...)" in België heeft. Deze heeft op geregelde tijdstippen virtueel contact met de betrokkene. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Ook blijkt uit het administratief dossier van de betrokkene dat zijn zus "S. W. D. E. (...)" regelmatig op bezoek kwam en dit tot december 2019. Zoals blijkt uit bovenstaande, trekt u klaarblijkelijk geen enkele les uit uw zwaar beladen strafrechtelijk verleden. U werd tot 4 maal veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene samen met zijn moeder en zus op 15.09.1992 naar België kwam met een toeristenvisum. Ze diene op 13.10.1992 een aankomstverklaring alsook een aanvraag art 9.3de in. De moeder vertrok in oktober 1992 terug naar Kameroen doch heeft de twee kinderen achtergelaten bij haar Belgische moeder W. A. (...). Haar toenmalige man D. L. V. (...) tekende een onderhoudsverbintenis voor de kleinkinderen. De kinderen kregen op 11.10.1993 op basis van humanitaire redenen een identiteitsbewijs voor kinderen jonger dan 12 jaar. In december 1993 komt de grootvader de kinderen weghalen bij W. A. (...) op basis van vonnis van Kameroense burgerlijke rechtbank van 15.03.1990. Op vraag van de kinderen werden ze op 18.12.1995 terug gebracht bij de grootmoeder. Moeder komt terug naar België wegens rechtszaak, verzoek tot overdracht ouderlijk gezag, gesponnen door grootmoeder aan haar dochter om de kinderen. Verzoek werd op 24.06.1997 verworpen. Betrokkene werd op 09.06.2005 te Gent van ambtswege afgevoerd. Op 06.08.2007 vroeg betrokkene een herinschrijving aan bij de gemeente. Zijn aan vraag tot herinschrijving werd geweigerd. Betrokkene werd op 11.09.2007 in Nederland aangehouden uit hoofde van illegaal verblijf en overgenomen door België op 11.10.2007. Op 27.12.2007 werd betrokkene opgesloten uit hoofde van ten uitvoer brengen van zijn straf van het vonnis van 01.10.2007 door de Correctionele rechtbank te Gent. Hij werd op 21.01.2008 vrijgesteld met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 20.02.2008 een annulatieberoep in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 21.01.2008. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen verwierp op 26.05.2008 het beroep tot nietigverklaring. Op 06.07.2009 had hij een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art 9 ingediend, welke werd verworpen op 10.09.2009 en hem betekend op 06 juli 2010. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 31/05/2010 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 21/01/2008 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 22/09/2010 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Berokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 25.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 25.04.2017

werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het herhalende karakter van de feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde; Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Verzoeker gaat met zijn betoog volledig voorbij aan het feit dat de verwerende partij is overgegaan tot een afweging van het private belang ten opzichte van het algemene belang, gelet op de verschillende veroordelingen die verzoeker in België heeft opgelopen. Er wordt toegelicht dat verzoeker meermaals veroordeeld werd voor drugsfeiten en verder gepreciseerd dat het verkopen van verdovende middelen een belangrijke overlast betekent voor de samenleving aangezien deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. Er wordt voorts gesteld dat aan dergelijke praktijken paal en perk dient te worden gesteld en dat het duidelijk is dat het financiële voordeel het leidmotief was van verzoekers wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Op basis van het herhalende karakter van de door verzoeker gepleegde feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, is het niet kennelijk onredelijk dat geoordeeld wordt dat er in hoofde van verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Verzoeker betwist volgend motief niet: *“Echter kunnen we afleiden uit het administratie dossier dat er nog minstens 3 kinderen ((Stief)broers en /of (stief) zussen van betrokkene) in Kameroen zijn. In juli 2002 trachtte zijn moeder immers samen met 3 kinderen naar België te komen. (visum werd echter geweigerd)”*.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 23 van de vreemdelingenwet volstaat de vaststelling dat verzoeker op het moment van het bestreden bevel niet gemachtigd was om in het rijk te verblijven.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij tot een kennelijk onredelijke afweging zou zijn overgegaan. Bovendien is verzoeker een volwassen man en gaat hij eraan voorbij dat het gezinsleven tussen volwassen familieleden, in casu met zijn grootouders en zus, niet vermoed wordt. Om zich op de bescherming van artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, dient verzoeker bijzondere banden van afhankelijkheid aan te tonen wat hij nalaat te doen, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een schending van de door hem opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC